

небојша
васовић
сџруна / сужон
просвета | београд

Ойело за Герѝруду Сѝеин

*Ово је ойело за Герѝруду Сѝеин.
За ѝрудну Сѝеин. За.
Ойело Герѝруде. Сѝеин.
За crazy brain. Трудни brain.
Пун ѝачака. Које су ивица.
Једноѝ ѝејзажа. Саѝканоѝ.
Од саѝкане инѝерѝункције.
Насѝале на белини.
Трбуха. Никад виђеноѝ.
Можда ѝоказаноѝ. У брзини.
Неком ѝосеѝиоцу. Кревеѝа ѝоѝлоѝ.
Леѝа Госѝодњеѝ. Не знам коѝ.
Кад сѝављане су ѝачке.
Између линија. Означених месечиниом.
Месечевим чином.
Исѝод језика. У средини ѝрбуха.
Где ѝрбух је ѝрбух је ѝрбух.
И крв је крв. Шѝо брѝше ѝачке.
Моје Сѝеин.
Толико ѝоѝа заборављам.
Thank you again.*

Под земљом борави погземно

*Под земљом борави погземно
Сунце
Погземној Ван Гоја
Црница-вино
Реч
Коса евнуха шћо лелуја
У време парења
Голубова
На Харварду
За време семинара
О смислу
(Или вејру)
А вејар шамно
Разрће Руно
Разрће све до
Сликe
У крви јајњейовој
Јајње је библијско
Јајње ниско
Котрља му се
Око исјало
Између шрња
Цвейова ружиних
Пламених*

Прво изабериће ган

*Прво изабериће ган
ја зашм ноћ
(у којој су оіледала
љубичаста и мокра)
изабериће шшћољ
и месћо: Суншон, Мајшалу
или Кавалу
(били сће већ у шим
месћима)
зашм сачекајће поноћ
седитће исјод дрвѣта
(мирис који се осећа
и јестће и није мирис
чемпреса)
а онда изабериће шренушак
и шцајће
себи у ілаву
(шуну усјомена)
ја
(увек неко друіо ја)
іледаћу са задовољсћвом
ваше шело како се узноси
изнад оілувелих шкољки
(шамних бисера)*

Венеција

Каг је Дел Монако пресиао да њева
Тешко је оболео од
Бубреџа

А љуљам се љуљам на води Венеција
Вена и ја
Љуља се љуља на води вино
Граг

Таман њолико љуљам се њаман
Толико њамјанике да њоњамни
Талас
Изнуњра

Просњор *bel canto* просњор
Веје ми
Веје

Завејани анђео долази
Да ме завеје

Ноћ у Лисабону

Гнојава река Тејо њојава
Обала
Где седим њде слуњим укус
Гаврановој меса

И њиће: кокњел с две кањи урина једне
Бивше Мис

Ли
Кањни ми кањни Анабел Ли

Боже и њи
Боже две кањи божје кањни ми
На овој глакавој
Месечини

Сањај ме њласно
Гласно ми узимај Анабел Ли

Она/Форма

Прво црвену оџкачиш жабицу на невином
Месу кћери анонимуса из
Прейходної
Века

Она се одсујно насмеје
(Смеје се кравим зубима)

„Хоћеш ли слику светиа
Хоћеш ли слику
Дрвеша“

Црну јој чарају њовучеш
На доле
За
Беласа бушина
Од аоноса

Комјро
Мий
Ован
А
Форма

*Изнервиран са срџом и чекићем
У мозџу
Бику за доручак баџи ружу
А онда жилеџом џо намеџџају
По џлиџу
По Муриљовом џлаџџну џо кроџком
Плоду
Па није џо боџородичин химен џо
Боџу*

*Неџисмен леш (џамеџан на бабу)
У очи ме џледа*

*Усмена је џтрадиџија
Уснама ме усмерава*

*Ти одџаџи од коња лабуда
Слуџајуџи Џона Кеџа*

*На вешру се чују фруле
Лабудова ребра*

Коњ ирчи ирава расије збои шоја
Да не іази је улудо іа да іа
Мајка ойомене с ірозора не
Уіагај у језеро у коме аждаја
Се оіледа и чеиља док не
Дође Црни Ђорђе с минђушама

У крви менсируалној илива
Јабука
Пловак-маесиро

Секиру доноси он
Анђео с цуцлом
Секиру

Под њено сјабло
Једануи месечно

Ноћ

На небу: бриљан између звезда
Нема шћиа

У носћељу оглазиш да одмориш своју
Доју-дојму

Мозак мења миш
Љење
А сћидница миш
Еве

Песма о нади

Прво брдо прво коњ прво
Јахач нема онда
Засћио не шћиаш
Има чему ли
Има брдо своја коња своју
Траву
На вејру има на чему
На чему јахач пола шћје
Пола има чему и да Шарцу
Даје
Шарац има чешири ноје да се
Чему нага

На лејом ѿлавом Дунаву
(валцер)

Шором шајке а Дунавом хајке
Балалајке

Историја
Ѕстїо и ја

Шестї Лењина свира на шестї клавира

Шестї симфонија у шестї
Сїавова

Крв на уши крв на уши
Песма лабудова

Blues Минїусове ѿрешње

Наћас сам сањао Charles-a
Mingus-a
Конїрабас му је био ѿун
Трешања

Трешњам
ТрешњаШ
Трешња

Трешњамо
Трешњате
Трешњају

Blues ѿрешњу
Или њу

Прво заволи Паунда.
Езра (какав је)
Најусџи ја. Будући
Old Surehand убудуће,
Nathalie Sarraute —
Ошкочча.
Добије сина (још илаши
Таксу).
Син воли мајку расшур
Му синшаксу.
Сијамску најзад себи куш
Мачку. Свакоја јушра, шла
Жилеша јој да. Онда у врш
Изађе, у друшћу шоловину
Неба шледа. Сијамско види
Сунце. Жилеш у срцу мачке.

Do you hear it? Do you?
У мочвари швају.
Аван.
Гарге.
„A fat woman by Rubens is not.
A fat woman. But a fiction.“
Још нешш. Не маће важно.
Месеци шролазе.
Му wives do not write.
А имају кад.
Шш шочне шочело је. У ноћи.
Да заврши. Месечина баш.
Или. Шш би рекао Томлинсон.
„Море је шлаво блаш.“

Она: шек заменица њеної шела
Без моїа шела без вина
(А у виноіраду је умела из беле
Грознице из зрна белої
Грозда умела је) али
Не іоворим
О њој іоворим о
Сшаклу іосле
Ње како
У оіледалу је годірујем је
Мамурну лозу или њу
Тойлоїу шелеолошку у шелу олошу

Расклоїи Леду каже лабуг
Расклоїи лабуда каже Леда

Не кажем	Расклаїам
Кажем	Не расклаїам
Лаб	Лабрња
Луг	Лудична
Лек	Леїрозна
Лей	Прозорна
Лед	Ледена
Леда	Медна
Лаб	Уд
Ла	Буг

Или-или

*Узимаш Киркејарда у руке
Или нешто друго додирујеш сенку
У сенци јабуке или
Живој без сенке
У мермеру од сенилној
Мермера
Или некој другој сена
Додирујеш сено — ње више нема
То је била мари
Хуана*

Мачке

*Пеј црних мачака заједно лебде
У мраку
У шренујку мрака*

*„Тренујак већ представља самоћу“ (Башилар)
Већ самоћу шренујка или већ
Тренујак самоће или*

Снеї

Шіо іод ши на іамейі снеї сам іадне ши
Шіо іод ми іадне снеї си ми
Боја шела

Увек има неко ко ше чека
Увијек има неіко іко ше чеіка
Међу чокоііма

Оіледало

О іде су іранице оілакивања шексіа
Где шамни воћњак између оіледала
По коме веју іахуље лудило іо коме
Ме одблескују одблескују ме іде

О іде си оіледало да ши мало іоворим
Теби или њему
Себи или се
Одблесни ме

Чешљао сам жуіу мачку
На месецу шойлом Траклу
Чешљао сам жуіу мачку
На месецу шойлом Траклу

Не кажем ноћ не кажем звезде само крв
Пройиче кроз музику
У ноћи
Кроз сенке глакаве кроз лишће
Зреле куйине

Кажем кумим ше кажем куйиновим вином
И усном
Кумуј шој куйини и мени
Кумим ше ноћ је
Две шри звезде нишиа више

Тоїла шоїола
Ошайа
Гнезда шоїла

„Крв је комична“
И још комичнија
За време њуноі

Месеца
На шраїу сна на шраїу
Тоїлоі куліа

Гоніорин ілаіол ілобалноі
Лудила
Крвава бабица — крвава деца

Шума ли ѿо ѿаласа ѿвоју шуму
У суѿон
Ил мало хероина ѿоѿону
За бреѿ
У ѿаѿраѿи док ѿе ѿрѿим
Леђа су ми на леђима
Коме ѿоворим
Зелена буљино молим
Вас удаљавајући се
Од шуме не остѿављајѿе
Крваве ѿраѿове јер
Шишарка (мала црква)
Са дрвеѿа ѿадне —
Око ѿе црвене шишарке

Вена: иѿла-скоро-ѿлава. Мало маѿле
У рукама. Јорѿован бели ѿоред белоѿ
Тела.

Перје ѿреко женке сенка исѿод женке
Размиче размиче ѿрану рѿну.

Бурђев данак, ѿурђевак, на Бурђево дно
Мирише.
Мирише месец
Грудва мрака.

Шарена шара Ђилам балама —
Слама месечине између ѿроздова
Гусѿѿоѿ ли ѿусѿѿоѿ
Чокоѿа.

Нема иѿла — ноћни сунцокреѿ
Слуз окређе. Мирише ваѿа крвава.

У суџон/џусџо
Празно/сиџо

У суџон/сиџо
Сиџо/исџо

Говорни/џолуб
Никад/џиџом

Гу/каже џовор
У/каже сиџо

Гусџо/у суџон
Говорно/вино

1.

У баџиџи баџиџа и баџиџа-куџа
У куџи рука и џена сенка
На дар ми реч на дар ми сеџање а
Боље да није боље да џоре је да
Најџоре је да не чекам више ни џамо
Ни овде џе џрава ниче блесава
Ниче из ничеџ низаџиџа док блаџо лелуја
Пламен из ока доконоџ анџела из џебе
Смрџи џолубија (из џе си да си
Мој џолубе џу сам да си мој кавезу)
Па кидаж џо џерје џо џнездо џо џиџиче
У џекџу боје млека џе оловка џросџоре
Освежава свежом водом из заборав
Из џела белоџ масџила

2.

Волиш се оним најбржим речима увек
Прошв себе — оној најбржеј
То колективно крзно шај дан кришење
Мајерњи језик (квасац, хлебни) раздери
У себи смртно кринове удаљене
За једну мајку даље за боју земље
За шамне вести из прелесних дневне
Увераваш иранице да их има свети
У слова истиа заирај ми језиче
Моја слиа мечко саилеш се у ирању
А камоли иуни месец у уироби ируднице
На уснама феиуса две ири мриве ичле

Коњ/Звук

Ја сам звук што се чује у коњима
Чује се
Што просири се не просири ме
Кад дуго надлећем жилеи жилеи ме
Неће
Удишем ваздух издишем јалебове
Да кљуцају вам очи зелене
Јер на јодишњем одмору сје
Оијум кад баца фарове јо
Очним дуиљама мајка је
Лула за коју нећу да знам
То ће не може да се
Or not to be научи
Сваки је Flying
Dutchman за себе
Тишина: црвено лишће у
Ушима мривих коња
Црвене уши: тишина у
Мривим у лишћу коњима

Коњ сам њо себи разумљив скаче на кобилу
Она ја сама њо себи разуме
Звезде су лимунови доле иде јорак айлас
Сенку айласа
Криј ваља
Помериш мало лакај њадне кријска
Ваза њуна цвећа њуна мрака
Трава на вејру су моја лећа знам једна
Лећа без њправе али њо није истина
Пијам се ко се њија ја се не
Пијам
По Србији јусле да њреврне и да друји
Посјане Шјокхаузен
Кайнем у љубу масјило
У неку руку амен

Није да сисам мени ње звезде
Падају звезде на време
(Нежно
И неизбежно)
Тексј је расјорен коњ
У коњу кад свејли мед
Шјо најисано је најисано је
Не враћам реч
Пишљиву брезу
На иде јој небо није месјо
Није њод брезом није да
Враћам на мени на небо
Под сукњом Терезе од Авила
Кондор кубури с кумулусима
Кубури с Кубом
Тојла Куба

„Свако јуѿиро маникирам нокѿе Њеѿовј
Екселенцији“

Да их уз ѿраѿињу клавира
Заријем у Екселенцију
Преко седла леѿи сврака моји снови шимширови
Чаме у шимширу
Вани је ванила (унуѿира нуѿрина)
Јаѿнеѿина од очевоѿ меса
Дуѿачке сенке ѿѿских ѿрозора
Не види се ниѿиѿа
Облак у облику
Пуѿка музика

У очима уснулим уочи очију
Наранѿасѿи коњи не сѿавају
Јер су наранѿасѿи и сѿавају
Јер су коњи и јер су
Такви какви су сањају
Наранѿе у ѿкреѿу
Између овде и ѿамо
Ко воли снови су
Са мојим очима
У мојим ноћима
(О да одавно већ)
Мој мозак ћосава учѿиѿеѿица
С дојкама ѿуним ѿамука
Навеје лиѿиѿе
Чисѿе болове
Ту ѿде још не знам ѿде сам
Каг као јесам каг
Ко зна чија сѿѿѿала
Дешелина звездана
Један ѿрн
Кроз ѿамћење
Ти каг ми до ѿебе није
— Исусе!

Не разумеш њесма срам ње
 Бисџиро њече њрах човека
 Да ничеї кажеш нема до ничеїа
 До речи следећих до снеїа
 Појмова (барокних кајјана) и једної
 Глаїола у њромаји у варирању њорег
 Мора а море има више обала
 У њрвом реду биџи њревод камена
 На језик њревода на њола њуџа
 Између мене и камена
 Твој језик њивоја харфујућа њиџина
 Као њиџо харфа може биџи никада
 Довољно нејасна довољно
 Безџнездна исџод њиџица
 Све њиџице у исџом џнезду заврше али
 Приче о њоме како су
 Тамо досџеле нису
 Исџе колико још јуче
 Чесџо сам друїде бивао бол
 Осећајући бол овде
 Бесане ноћи кад рибе се ослобађају
 Од воде њусџи сада џо џосџодар
 Случаја случајно
 У воденим оїледалима колико
 Још јуче њусџи џо

Налијем себи вино (налије некакво ја)
 Ја као оџиче вино као
 Оџиче њлавей — фреска на хоризонџу
 Између њиџа и како али џако
 Да се у џири забораве
 Широке зенице (зенице судбине)
 Која је академско наслеђе ваїине
 Кад у сџомацима жена буде се брескве
 Развејем радне чавке са сџола
 Посџоји мџра да чује се из снова
 Један дамар уз дауре
 Дар-мар Мрџивої Мора
 Ми смо речи кајемо се
 Збої ваших врлих врџова
 Ми смо џамне каїи
 Коњак од џаврана
 Ноћ џоїли прахїс без крсџа
 Ситџings за време кунилинџуса
 Језик њиџавише
 Шџа вишњеї

1.

иушовање је илаво иње, дани у чамцу
чим звезде мале рибе не знам, сањам
кроз уши илене, не шидим камиле,
ко јаје с іроба шако несјаје космос,
у лошос-бару лошос, с девизном иостељином
у оку, іледа ме іосіођа-іасіарбајітер,
моја нада је хошел с іоіледом на хошел,
шаши шаши шанана,
инке су из мексика, а иесак иушник
у зрнима, жривује смер, остане вейар,
коњ изіази ружу да іриближи кубу,
црне домине, у ршиму кариоке

2.

іроіусіим звезде кроз сііо, брашно идеално,
іолуб и крви, мало коіно,
о іужно іужно велико іужно, о бело, оіужно,
с речима ілаіким ко очи мршваца, шіа,
исіовраћаіи млеко из дојки, іііі само
из кокоса,
іо жиіко небо, илаво коіііо, звук,
додирнем додирнеш луб,
делиријум нек дели ум, іременс нек креше
кремен,
іроірчи бели коњ, іун црва, несіане,
у звуцима оріуља

Дивљи јолуб ѝрелетѝ каг обраћам се
Себи, бурјундијски црњак,
Бордо бордели.
У куѝаѝилу, оѝада лиѝе. Пеѝкир је
Музика. Ја се не надам јер сам ја.
Талас за Магону, сѝруна у вину,
Никако еѝика. Шѝо боље ѝредам се,
То ѝре, јер младо месо земља
Воли: једе месо Хлебњикова,
Једе Тракла, једе Исуса.
Тако она ѝо. Једе ѝа сања.
А како ѝиха у ѝихој
Вјачнаја ѝамјаѝ,
Плаво брашно небеско,
Гоѝово да би се моѝло.
Имам ѝридесетѝ јодина
Шѝо је ѝросѝо незамислива
Месечина у крви јелена.
Крвоѝис једноѝ одсечка,
Одсечак једноѝ крвоѝиса.

О. К.

Океане, О. К., Си си,
враи ми шело —
сир

(Lagos, Algarve)

Гусио/Госиодсиво

Хоћу гусио госиодсиво не кажем иеиео
себе са шеширом који сам куио
на шриу Rossio
хоћу прозор с иоиледом наравно
на ври у којем расиу малине
маинолије и калемљено шрње
нечујну иослују да донесе барокне
шољице и однесе гусије
ишице у шалоју кафе
хоћу јасиуке иуњене јесењим лишћем
и једну сијамску мачку шиио само
свеже месо једе
вишак језика еиилеисију међу вишњама
иаун је косиур у бојама хоћу
снолике ииљке за време несанице
одблесак звезде у оно мало сирме
несвесне
нећу везнике хоћу дојке ио шуђој жељи
ињечене (слеје ко Борхесове зенице)
иланиажу марихуане на крововима
библиошке
не занима ме превраи и слично врење
сад слушам лауиу — НЕ ПРЕКИДАЈТЕ!

Трезан у седам њо њодне (скоро Тарзан)

ајс

џинениџа која би њако добро ишла уз бело
вино дивим се *Berryman*-у јер скочио је
кроз њрозор као њрезно јајње коме нису дали
крв да њије

завидим њело му видим њо коме црви њијано
коло воде (да им дам мало воде ил нек се
као у зрелој њрешњи снађу)

ово је време кад сунце може да зађе
мислим време је њио се сунца њиче
не њиче ме се нињија овде

моју да замислим *Tejo* не моју *Porto*
не моју мноо

звезде ми хобоњнице као крв њију

дајем да њију свеједно ми је

неки ужињак њо је неки човек

у мени уживањ ли њињам се он

каже ја сам човек за себе а не

да уживам за њебе и њо је

један човек — један жилењ у мени

бор с боровим ињлицама које су ињле

њо себи

њејзаж у јасњреб-оку можењ мислињи

не моју

јасњреб ми слењи на глан да њије вогу

а дам му оњров њакав сам њрађанин

са свењом водицом у мозњу

сњровалим се у јасле сисам њу њраву

земљину ињрачку

из мрака хорде нањђу

наруче свежу санњрију

о *Rasika* видим на брзом коњу се смеје

глакавим образом каже да заборавим њу чашу

њу снашу њио није оњрана у вину

не сеђам ли се сеђам јоњ више

жив као ињиарка њадне ли њао сам жив
сам ил не ил ињињињ долеће да ми
нењио значи значим му значим њолико
да долеће замисли му замисли кажем
колико си ињињињ кад значињ ми
кад синњаксу — кад јеси

у римџу џаџње сав сам Таџарин ведри (неверан
верној каверни)

џа с џасошем на јуџ се на време селим док не
џрораде џушке-бабушке (ја-нећу-џу-смрџ џосле
касно биће) меџак у срцу џовраџак џреко

Албаније

кад вену џубичасџе Францускиње (лирске
сфинџе)

довољна је и џама само нек слике су додир џод
каџцима нек додирује џама

на Криџу веџрови разносе џеџео мачке џџо није
била џокорна

у џеџелу орна она зна да је џеџео да џледам је
да волим је без наде: џечне речи океан
џоред Порџуџалије

Танџо/Слом

Поред мора изџубио сам лулу уснину сенку
мало оџњиџџе које џуџује док речи у сан
не заћу

џод модром крошњом „волео бих да речи
засџу“

језик да вучем џо блаџу — у себи зелену џраку
до нервноџ слома — неке врџе салона
сџрах некоџ друџоџ ја у мени ја је
несџрџљив џацов-џролеће док јури своју јесен
да ме бар неко воли да бих имао коџа да мрзим
будџџе џужни на време
слобода је слободни

заборав себе

моја мајка (David Bowie) на џурнеји је

хероин кроз чије џрозор-вене

џрозорно џуџује снеџ збоџ једне звезде

кроз џамну брескву у срцу

у ваџни док џори џламен свеће

све веће (сулуда баџџа малоџ

џакла) буди џо од џочешка: џџрач арџенџинскоџ
џанџа с маџом свеџа у рукама (џвоји завичаји —
џвоји џобачаји)

окруџе очи у окруџлом небу вечерњеџ

рибњака (џвоја лична лица у сну

џреџлеџена са змијама)

облак џун џаукова џреко џлаукома оџлџдџла

Шиша музе ше гроље вишње шо прожђе ше шоиле
 сшрује низ крхке ноћне шекшове
 мучнине и мандолине
 шшјане овце ошшанка збои шаренои ли шроиланка
 кад месец ошшша маме без сушра
 а бошови се шрају прожђа шрају самих себе
 дан шрође шрођу сви свици слеии свеци
 шрођи и шии исшрскан сољу из океана шшо
 иза леђа кошрља сенке
 развеје мало бибера шреко смоласше женке
 у шамном ршшму шшои духа шрв воћни
 у крошњи ноћнои дуда
 шод којим шричувај шшшањ шричувај душу
 своју као да чуваи шшју
 осуши руке кад шалии вашру савану веселу
 бошњу-шешку у сшшном белом ширинчу
 у зависношш од обала иде дрма шумина самба
 иде шшшањ шева шоследњим крицима шрудница
 од којих дршшш лишће на шлашшима Цариника
 краљичина комшас-минца и млад кошшур
 једнои краља месечина-међу-ребрима
 иде овце звездану шраву шасу иде враћају се
 врашшеш се у месо у шлазму у коло белих
 свешћеник с белим глановима с амовима на
 уснама
 шодједи мало мозша шодједи дамар боје шолуба
 шешру са сланим ружама
 нема шш миша само шечна храна за усне из
 мрака
 шшо шоворе на језику Коимбре Сорбоне и
 Оксфорда
 у блеску реченице-шешела
 у блеску шела-без-душе-шела

Ове речи ми ваша мајка дала ша кошшше
 шонекад очи уличним мачкама само шолако
 очеви да се не шробуде уснули у сенкама
 дрвећа или је већ касно за шо већ касно
 чаше ломим а шрлић ми крвав каже она
 крвав каже шша да кажем сшварно лами
 она (сшлеи шрева глака и лоја)
 шшо одсушна као да чшша Хелдерлина
 (шлаво звоно у ушима)
 ја нисам шазшо у крви до колена
 и не знам да се изразим
 дајем два шредела чешшара за једну кесу
 доброи хашиша
 с руком на шшшлој мачки шшо низ улицу шешша
 ја шешшам и не шездим се у собама
 не осешам (дао сам осешај за једнои
 мушавои шшшшшја самои ко Паша усред шшш)
 ја мало сушра хођу ово данас
 малосушрашњи малошродајни ананас
 ја одлешшјем смоквино лишће са
 чмарова малолешшних сшшшшшш
 окушшам коло белих шшшшшшш
 исшод лейо-лешше-најлешше
 освешшљених шрозора
 ја лочем коњак од јабуре леле дуњеранке
 ја мало сушра берем крушке караманке
 хушшам шензионере-шолубове на младе
 шасшрмке у водама шрвене Мораве
 бшчујем масе док не ошшкне швожђе
 над образима Магоне глановима
 докле (између Свешшш Саве и Жосаре
 Чивас шо Чивас — низводне руке)

Флерѿујем ли са кумулусима, неѿујем курву у сновима. Један дан дође, ѿрође један воз. Пун ѿѿѿника са ѿѿвореним рајсфеѿлусима. Прође, у ѿравицу ѿлавој облака. Једна змија на ѿрузи се сунча, у сенци црвеној мака. Једна змија — један воз. Гледам њено младунче између мајке и сина, између Фројда и фјорда, за време ѿуној месеца. Докле, докле ѿе руже, глакаве лаѿице ѿо реверима, ѿо умуклим ѿелима. Далеко је далеко нејде. Мајде. Где није ѿе. Где мислиш и сађаш и сађаш. И видиш да ниси мислио и да је сађао неко друѿи. Неко са ушима ѿлавим као масѿило, као какао. У сну, маказе извире из воде и кажу: „Дај мало воде, мало неба мало ѿлавој хлеба“. Ти кажеш нисам овде а оне ѿресеку ѿалас и ѿласе се онде: „Дај мало даљине, мало крви с кљуна вољене буљине“. Дај-дам. Даш-дам. Ринѿиѿиѿил или Ноѿир-Дам. Или: моја реченицо, моја ѿруѿо, моја дуѿа ѿруѿо. Како ѿи ѿевам, како ѿи име ѿоклађам! Хиѿро као риба кад изври из клозейѿске шоље. Човек је аѿѿал, за њеѿа се седне и забораѿи ѿиѿа се хиѿело а цвеће у вази на сѿѿолу сађа масѿило. Забораѿи ѿиѿа си хиѿео, ѿиѿа ѿе је хиѿело! Ексером заѿарам небо, у мозѿу свеже као на сѿруду. Као кад ѿиѿица усни на уду. Зарежем зарез, заврнем славину у вину, ѿа сађам крваве руке једне баѿице како свирају виолину. Руке на које ѿчала никад не слеће. Дођи ми дођи ѿчело, моје ѿорко и моје бело. Иѿло ѿиѿо улазиш у ѿело. На друѿом крају реке ѿде рукујем се са собом — ѿу чека ме моје ѿледало. Оно.

Вечносѿ су нерви у средини ѿледала све док не умукне флауѿа. Сѿварно? Сѿварно! Тиче се средњеј века колико и Барѿа. Барѿолинијеве жлезде величине ѿрешње, ѿонекад манѿарине. Кад само може, дивим јој се. Дивим вам се ѿреко мене мрѿивој да нађемо ново. Не баш. Преко мрѿвих вас. Можда? Можда ниѿиѿа ново! Обиље вену не нађе — расѿе се. Као седеф на образима Маѿоне, шеѿир у ѿољима ѿараѿаѿа. Или ѿросѿо као црно језеро ѿустѿи сада ѿо. Треба ѿроѿасѿи. Оѿѿраѿиѿи се. Из свакој лоѿа. Збоѿ боѿа, боѿ ме се сећа. Шѿа једно море, ѿлава мрља у мозѿу ѿалеба! У маслиново ѿѿѿогне, лице крвника, исѿѿог маслина.

Узми ми разум, Господе, да ми се отвори
чело, да се отворе подруми мој ума, да се
свећ проветри.

(Н. Казанцакис, *Одисеја*)

Човек је човеку ја. Ја љубим те да те не
разумем. Љубим да не разумем. Зато ни-
мало не љубим те. Моја касија брани ка-
сијањење. У бадемовим пољима. Бадем је ба-
дему можда.

Она каже: не желим више твоју змију што
се у мене излива белим црвима. Бдења без
возној реда. Ово бунило је белина. Из њега
расте воља твоја. Казаљке сања у ршму
фауна. Ако је шело правац шекста, речи су
кусур по вашим очима. Кажеш ли мистик
челични, кажеш влажна Цијанка.

Који анђео које смокве ти обећава? Смисао
за лешнике је леш боје лешника.

Колико праваца колико дамара збој једној обич-
ној *l'art pour l'art*-а. Збој кокосових ораха,
прубих дојиља. А вино ће тећи можда међу
можда звездама. На ветру крвава инезда, по-
ред њих прођеш и не сећаш се ничега.

Језик је кавез, у кавезу Буда седи, седи он
иако ти и седи, и не разуме мој језик. Мер-
мер је прчка баба, Елијар уместио кавијара.
Небо: дрвени крст. Гроб Казанцакиса. Ме-
таха! *Metaxa!*

I

Ойело за Герциругу Сиеин	7
Под земљом борави подземно	8
Прво изабериће дан	9
Венеција	10
Ноћ у Лисабону	11

II

Она/Форма	15
Volégo	16
Фруле/Вешар	17
Мии	18
Јабука	19
Ноћ	20
Песма о нади	21
На лејом њлавом Дунаву	22
Blues Миниусове шрешиње	23
Poet in love	24
Do you hear it! Do you?	25
Заменица/Тело	26
Склој/Расклој	27
Или-или	28
Мачке	29
Снеі	30
Оіледало	31
Не кажем/Кумсјиво	32
Тойола/Тойла	33
Шишарка/Шума	34
Ноћни Сушцокреј	35
Сушон/Сийо	36
Лоі	37

III

Коњ/Звук	41
Талас/Ајлас	42
Није/Куба	43
Нокџи/Гошџика	44
Сенко/Исусе	45
Харфа/Никада	46
Налијем/Вино	47
Звезде/Домине	48

IV

Јелен/Сџруна	53
У/Слуху	54
Барселона	55
Шанк/Пейео	56

Галеб/Забоден	57
О. К.	58
Гусио/Господство	59
Трезан/У седам	60
Снеї/Ијуман	62
Под/Кайцима	63
Таніо/Слом	65
Свеишеник/Дамар	66
Низводна/Она	67
*	68
*	69
*	70

Небојша Васовић
Сџруна/Сушон

Уредник

Бојдан А. Појовић

Рецензенти

Бранислав Пешировић

Бојдан А. Појовић

Уредник за ликовно обликовање

Добрило Николић

Корице

Небојша Јехличка

Технички уредник

Миољуб Појовић

Коректор

Мирјана Шешлија

Издавач

Издавачка радна организација „Просвета“

ООУР Издавачка делатности

Београд, Добричина 30

Штампа

Београдски издавачко-графички завод

Београд, Булевар војводе Мишића 17

Тираж: 1000 примерака

1984.